

ΔΗΜΗΤΡΑ ΑΡΜΟΥΤΟΓΛΟΥ
ΣΕΙΛΕΝ ΕΜΙΝ ΚΕΧΑΓΙΑ

(1) ΣΤΑΦΑΝΙΑ

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΟΥΚΟΣΙΜΠΑΕΡΑ

*“ Οποιος νομίζει πως αυτή η ιστορία
Είναι βασισμένη στον τρελλών την φαντασία,
Καλά θα κάνει να ξανακοιτάξει
Αυτά που οι 2 τους έχουν (κατα)γράψει...”*

Όλα κυλούσαν ήρεμα στη χώρα της Νελιέδ και της Άρτημης, που λεγόταν Σταφάνια. Τόσο ήρεμα, που τίποτα δεν μπορούσε να ταράξει τα νερά της. Ή τουλάχιστον έτσι νόμιζαν. Γιατί, όπως είναι γνωστό, μια τέτοια χώρα ποτέ δεν μένει στάσιμη.

Ήταν κάπου μέσα στο φθινόπωρο, όταν κάποια όντα που ονόμαζαν τους εαυτούς τους Απιάδι και ήταν σκορπισμένα σε κάθε γωνιά του κόσμου, έξω από την Σταφάνια, αποφάσισαν να μεταναστεύσουν, θέλοντας να ανακαλύψουν καινούριες και άγνωστες χώρες γι' αυτούς. Η πληροφορία έφτασε γρήγορα στα αυτιά τους. Μια χώρα ακατοίκητη και γεμάτη νέους πειρασμούς. Δεν άργησαν, λοιπόν, να μαζεύονται από Βορρά, Νότο, Ανατολή και Δύση και να εισχωρούν όλο και πιο βαθιά στη χώρα.

Αρχικά ήταν 9, που στην πορεία πολλαπλασιάστηκαν, διαιρέθηκαν και ως το τέλος αυτό συνεχιζόταν - γιατί κάποιοι έβγαιναν από τη χώρα για εξερεύνηση -αλλά επέστρεφαν- και άλλοι που βγαίνοντας έχαναν τον δρόμο τους, και χάνονταν. Υπήρχαν, φυσικά και επισκέπτες που θέλανε να ρίξουν μια κλεφτή ματιά, εκ των οποίων κάποιοι παρέμεναν και κάποιοι επέστρεφαν στις δικές τους χώρες.

Όλα ήταν ακόμα τόσο στην αρχή, που ούτε μεταξύ τους γνωρίζονταν, ούτε φυσικά είχαν οικειότητα. Και μόλις το ξεπέρασαν αυτό και γίνανε συν(δ)ένοικοι, ονόμασαν την πόλη τους Ουκοσιμπαέρα και ορίσανε αρχηγό την μεγαλύτερη σε ηλικία Απιάδι. Όχι για να τους διατάζει και να ορίζει τις μοίρες τους, μα για να τους φροντίζει και να τους βοηθάει σε κάθε ανάγκη και δυσκολία. Και η Νελιέδ και η Άρτημης ήταν πάντα δίπλα τους για να τους δείχνουν μονοπάτια και να τους προστατεύουν. Αλλά γι' αυτές θα μιλήσουμε αργότερα.

(2) Η ΕΙΣΒΟΛΗ ΤΟΥ ΣΟΪΛΛΑ

Επιτέλους η Σταφάνια κατοικήθηκε και απέκτησε ζωή. Καθώς οι Απιάδι ακόμα έχτιζαν τα θεμέλια της πόλης τους και όλοι δούλευαν μαζί και χωριστά με ζωηράδα, φωνές και γέλια, ξαφνικά απλώθηκε μια απέραντη σιωπή. Είχε γίνει εισβολή στην Ουκοσιμπαέρα!

Κάποιος τόλμησε να περάσει τα όρια όχι μόνο τα όρια της Σταφάνια, αλλά και της Ουκοσιμπαέρας. Κανείς δεν πρόλαβε να τον δει, μόνο που είχε αφήσει έναν πράσινο φάκελο. Όλοι πήγαν κοντά, μα κανείς δεν τολμούσε να τον αγγίξει πέρα από την αρχηγό, που με θάρρος τον άνοιξε και ξεκίνησε να διαβάσει.

(3) ΤΑ 3 ΑΙΤΗΜΑΤΑ

Ήταν η ιστορία του Σοΐλλα, ενός μυστηριώδους κυρίου. Ενός ανθρώπου, τόσο κοινού και βαρετού, με ένα βασικό αίτημα προς τους Απιάδι: να τον αλλάξουν, να του δώσουν χρώμα και μορφή.

Με αφορμή αυτό το γεγονός, έγινε κάλεσμα στη μεγάλη συνέλευση. Για να μοιραστούν τις απόψεις, τις ανησυχίες και τα συναισθήματά τους. Μα οι καρδιές των Απιάδι δεν είχαν κακία και μίσος, και για αυτόν τον λόγο πήραν τελικά την απόφαση να τον στηρίξουν σε αυτές τις δύσκολες στιγμές που περνάει. Να του προσφέρουν απλόχερα βοήθεια σε αυτό το αίτημα και την ανάγκη του για αλλαγή. Μια απόφαση που θα άλλαζε ολόκληρη τη ζωή τους. Όμως αυτό δεν το γνώριζαν ακόμα.

Και πρώτη φορά τόσο ενωμένοι ξεκίνησαν τραγουδώντας:

*“Χέρι και πόδι, δεξί και αριστερό
Δως μου λίγο χρόνο να μπορώ να φανταστώ
Τη μορφή που θα έχει τελικά
Αυτός που εισέβαλε έτσι ξαφνικά.”*

Και σαν σχηματίστηκε η μορφή ενός ανθρώπου εντελώς διαφορετικού από τους άλλους, τοποθέτησαν τον Σοΐλλα στην είσοδο της πόλης για να μπορεί να βλέπει και να ακούει τα όσα γίνονται, και έμειναν μέχρι αργά να καμαρώνουν το δημιούργημά τους, μέχρι που σκοτεινίασε, και κουράστηκαν, και έπεσαν ευτυχισμένοι για ύπνο.

Την επόμενη μέρα, με το που ξύπνησαν από το τρυφερό κελάηδημα των πουλιών και το απαλό χάδι του πρώτου ήλιου, είδαν τον Σοΐλλα να κρατάει σφιχτά στα χέρια του και πάλι ένα

γράμμα. Εξηγούσε πως τις ώρες που όλοι πηγαίνουν για ξεκούραση, και το φως χάνεται, νιώθει μοναξιά αφόρητη. Θα ήθελε, εκείνες τις στιγμές να έχει μια παρέα.

*“Και οι Απιάδ ονειρεύτηκαν για άλλη μια φορά
Τραγουδώντας και πάλι με χαμόγελα πλατιά
Και είπαν μεταξύ των άλλων και απαντώντας σε όλα αυτά
Πως είναι εφικτό να ικανοποιήσουν το αίτημά του ξανά και ξανά
Και έχτισαν έναν κόσμο απ’τη Σταφάνια πιο πέρα
Ανήκε μόνο στους Απιάδι της Ουκοσιμπαέρα
Τέτρατα, πριγκίπισσες, δράκοι και παράξενα φυτά
Συνυπήρχαν γαλήνια, χαρούμενα και αρμονικά.”*

Και η νύχτα ξύπνησε για άλλη μια φορά. Το ασημένιο φως του φεγγαριού έπεσε πάνω στα πρόσωπα των Απιάδι και ένα γλυκό αεράκι τους χάιδευε, σαν δώρο ξεκούρασης σ’ αυτά τα πλάσματα που τόσο σκληρά είχαν δουλέψει.

Από μια διπλανή χώρα, την Εμαργμάτια, κατέφθασε το πρωί μια γυναίκα με έναν κίτρινο φάκελο που έγραφε πάνω καθαρά το όνομα της χώρας των Απιάδι. Η γυναίκα αυτή ενημέρωσε πως ο φάκελος αυτός βρέθηκε στις πύλες της Εμαργμάτια και θεώρησε χρέος της να το επιστρέψει.

Ανοίγοντας τον φάκελο, ήταν πραγματικά αυτό που είχαν όλοι στο μυαλό τους. Ήταν και πάλι γραμμένο από τον Σόιλλα. Φαίνεται πως το χθεσινοβραδινό αεράκι είχε πάρει τον φάκελο μαζί του, πέρα από τα όρια της Σταφάνια. Τα γεγονότα, όμως, κάποιες φορές δεν είναι απλές συμπτώσεις. Γιατί όπως ο φάκελος ταξίδεψε πέρα από τον τόπο, έτσι και το αίτημα του Σόιλλα ήταν, η ιστορία του να ταξιδέψει και να πάει πέρα από τους πέρα τόπους.

Και οι Απιάδι με χαρά έγραψαν αυτή την ιστορία, με παραλλαγμένα τα ονόματα, που θεωρούνταν απόρρητα, και την

άφησαν να παρασυρθεί από το μεγάλο ποτάμι Νετίντερ και έτσι να φτάσει σε κάθε μακρινό προορισμό:

Ο κύριος Αλλιώς που ήθελε να είναι διαφορετικός

“Μια φορά και έναν καιρό, ήταν ο κύριος Αλλιώς. Ήταν ίδιος με όλους τους υπόλοιπους ανθρώπους. Είχε τα ίδια χέρια, τα ίδια δόντια, τα ίδια μαλλιά και τα ίδια ρούχα με όλους. Ήθελε να είναι όλα διαφορετικά, γιατί είχε βαρεθεί να είναι όλα ίδια. Ήθελα χρωματιστά μαλλιά, και να είναι αλλιώς το σπίτι του. Ήθελε παρέα. Έτσι, μια μέρα ζήτησε βοήθεια από την Μουσικοπαρέα για να γίνει διαφορετικός. Ήθελε να του φτιάξουν έναν διαφορετικό κόσμο.

Σε αυτόν τον κόσμο κάθε σπίτι είχε διαφορετικό χρώμα και κάθε δέντρο άλλα φύλλα, άλλα χρώματα και άλλους καρπούς, όπως το μρωδάτο λουλουδένιο δέντρο, το πολύχρωμο δέντρο, το φανταστικό δέντρο και πολλά άλλα. Είχε επίσης τέρατα που αρέσουν στον κύριο Αλλιώς, παλάτια με πριγκίπισσες για να κυβερνάνε τον κόσμο, ένα τεράστιο κεφάλι με μικρό σώμα, πίτσες απ όλα για να τρώει, πολύχρωμα πουλιά και παλάμες με μαστούνια και καπέλα που κάνουν μαγικά «άμπρα κατάμπρα»

Σε αυτόν τον κόσμο οι άνθρωποι και τα πλάσματα ζούσαν ωραία, παίζανε και ήταν ευτυχισμένοι όλοι μαζί.

Ήταν χαρούμενοι που όλοι ήταν διαφορετικοί, γιατί δεν ήταν ίδιοι ώστε να βαριούνται. Ένας κόσμος διαφορετικός από τους άλλους. Είχε ευτυχία και χαρά. Μια χώρα παράξενη, που γύρω της πετούσαν καρδούλες και λουλούδια. Εδώ, το αγαπημένο παιχνίδι των κατοίκων λέγεται «ΧΑΡΑ» και όταν βραδιάζει, οι νεράιδες λένε «όνειρα γλυκά» και σκορπάνε τον ύπνο με έναν ψίθυρο.

Ο κύριος Αλλιώς τώρα νιώθει χαρούμενος, επειδή η Μουσικοπαρέα του έδωσε όρεξη, χαρά και ελπίδα.”

(4) ΤΟ ΚΑΤΙ ΆΛΛΟ

*“Ανάπαυση αστεροσκοπισμένη
Με νέους φίλους πισωγυρισμένη.”*

Μετά από πολύ καιρό σκληρής εργασίας για τη δημιουργία της Ουκοσιμπαέρα και του Σόιλλα, ήρθε επιτέλους η ώρα την ανάπαυσης. Η ώρα που όλοι σταματάνε τις εργασίες και αφιερώνουν χρόνο στον εαυτό τους. Αυτές τις μέρες, οι Απιάδι επιστρέφουν στις παλιές τους χώρες για να ξεκουραστούν και να γυρίσουν πιο δημιουργικοί. Έτσι, φεύγοντας από την Σταφάνια και την Ουκοσιμπαέρα και ο Σόιλλας έριξε σε ολόκληρη την πόλη αστερόσκηνη για να αποχαιρετήσει τους Απιάδι, αλλά και παραμείνει φωτεινή η πόλη τους.

Όταν με το καλό επέστρεψαν γεμάτοι ενέργεια και νέα από τους παλιούς τους τόπους, συνέβη κάτι απίστευτο! Μέσα σε αυτό το διάστημα, ο Σόιλλα είχε αποκτήσει έναν νέο φίλο, ο οποίος τους υποδέχτηκε με ένα μεγάλο, γεμάτο αρώματα γλυκό, που ήταν περιτυλιγμένο με ένα όμορφο χαρτί όπου επαναλαμβανόταν η φράση: «Το Κάτι Άλλο» και ένα σημείωμα που έγραφε:

*“Ένα μικρό δωράκι, για το όμορφο παρεάκι
Από μένα το περίεργο πλασματάκι.
Ο φίλος μου, μου μίλησε για σας,
Και μου είπε: «έλα στην παρέα μας, χωράς.
Το ερώτημα είναι απλό...
Θέλετε κάτι άλλο, διαφορετικό;”*

Και αφού κανείς δεν μπόρεσε να αντισταθεί στον πειρασμό ενός καινούριου φίλου μα και στις τόσο υπέροχες μυρωδιές, οι Απιάδι κόψανε και μοιράστηκαν το γλυκό, πράγμα που σήμαινε και το καλωσόρισμα του Κάτι Άλλου. Και πριν προλάβει να τελειώσει όλο το γλυκό, εμφανίστηκε μια κυρία όμορφη και μελαχρινή, χαμογελαστή και γλυκιά. Μια πολύ ευχάριστη παρουσία, που όμως είχε να διηγηθεί μια πολύ λυπημένη ιστορία, που αφορούσε Το Κάτι Άλλο.

Το Κάτι Άλλο δεν είχε κανέναν στον κόσμο και κανένας δεν ήθελε να του κάνει παρέα. Και αυτό επειδή ήταν διαφορετικό από όλα τα άλλα πλάσματα. Οι ομοιότητες και οι διαφορές τους με τον Σόιλλα ήταν διαφορετικά ίδιες, ίσως και γι αυτό να καταλάβαιναν τόσο πολύ ο ένας τον άλλον. Οι Απιάδι όμως δεν μπορούσαν να το καταλάβουν όλο αυτό που είχε περάσει, και απορούσαν, και ρωτούσαν, αφού οι καρδιές τους ήταν γεμάτες καλοσύνη, και από την αρχή το αποδέχτηκαν ακριβώς όπως ήταν.

Αργότερα, κάπου μέσα στο χρόνο, κυκλοφόρησε η φήμη πως η κυρία αυτή, είναι από έναν άλλο κόσμο, πέρα από αυτόν που γνωρίζουμε ή δημιουργούμε και έχει την ικανότητα να βγαίνει από το σώμα της, να πηγαίνει κρυφά κοντά στους Απιάδι και να τους ψιθυρίζει την *έμπνευση*.

(5) Η ΜΕΓΑΛΗ ΓΙΟΡΤΗ

Μια φορά το χρόνο, οι συνηθισμένοι γίνονται διαφορετικοί και οι διαφορετικοί, ακόμα πιο διαφορετικοί! Οργανώνουν μια μεγάλη γιορτή, δουλεύοντας σκληρά και αρμονικά μεταξύ τους, τραγουδώντας έναν παλιό σκοπό, τον οποίο λίγοι είναι αυτοί που γνωρίζουν από πού και από ποιον προήλθε, και ακόμα λιγότεροι αυτοί που καταλαβαίνουν τι σημαίνει. Μια γιορτή αποδοχής όλων των πλασμάτων που κατοικούν στον κόσμο. Σήμερα πια, μόνο ένα απόσπασμα έχει μείνει γνωστό:

*Αχ, πόσο μεγάλος ο καημός
Να μην είναι ο χώρος μαξιλαρωτός.
Κοντέψαμε να πάθουμε καρδιά,
Δεν είχαμε ούτε τα χαλιά!*

Το σχέδιο ήταν πολύ απλό, να βρούμε το κρυμμένο χρωμοθησαυρό

*Και έναν πίνακα ολότελα λευκό
Που τελικά βρισκόταν σε ένα δωμάτιο διπλανό.
Με τα μούτρα πέσαμε πάνω στον «καμβά»
Με πινέλα και χρώματα λαχταριστά!
Αφήσαμε στο κέντρο ένα κενό
Να χωρέσουμε τραγούδι μουσικό.
Αυτό που βγήκε απ την καρδιά
Και αφιερώνεται σε όλα τα παιδιά.*

*Με τα λίγα, με τα πολλά,
Εμείς περάσαμε καλά και πήραμε μαθήματα αρκετά.
Πως για κάτι που λαχταράς πρέπει να προετοιμαστείς, να
προσπαθήσεις Όπως το πάρτι που θέλεις να κερδίσεις.
Επίσης καταλάβαμε όλοι πλέον πολύ καλά,
Πόσο μεγάλη αξία έχει ο κύκλος τελικά.*

*Και επειδή σε αυτή τη χώρα ο λόγος του καθενός ακούγεται, ο
καθένας τραγούδησε ένα δικό του ξεχωριστό σκοπό και το μοιράστηκε
μόνο με αυτούς που ήθελε.*

(6) ΣΙΩΠΗ

Σαν περνούσαν οι μέρες, ο Σόιλλας στεκόταν ολοένα και πιο σιωπηλός. Είχε πολύ καιρό να επικοινωνήσει με τους Απιάδι. Το θέμα έφτασε στο μεγάλο συμβούλιο και κατόπιν μιας μαρτυρίας που ισχυριζόταν πως ο Σόιλλας μίλησε μαζί με μια από τους Απιάδι, και ενημέρωσε πως ήταν άρρωστος, οι κάτοικοι της Ουκοσιμπάερας αποφάσισαν να αναλάβουν δράση. Δεν μπορούσαν να αφήσουν τον φίλο τους να ταλαιπωρείται μόνος του. Του έστειλαν, λοιπόν ένα γράμμα με όλα όσα ήθελαν να του πουν για τις μέρες της σιωπής, και μαζί μαυτό ο καθένας του χάρισε κάτι μοναδικό και προσωπικό, ώστε να χαρεί και να νιώσει καλύτερα.

Και η απάντηση ήρθε πιο γρήγορα απ ότι μπορούσε να φανταστεί κανείς, επιβεβαιώνοντας πως τον ταλαιπωρούσε μια γρίπη το τελευταίο διάστημα. Επίσης εκμυστηρεύτηκε στους Απιάδι πως ο λόγος της τόσο γρήγορης ανάρρωσης του, ήταν το ενδιαφέρον τους και η στήριξή τους.

Γιατί όποιος είναι πραγματικά συν(δ)ένοικος, νοιάζεται και τη σιωπή του άλλου.

(7) ΥΠΟΠΤΗ ΑΠΟΥΣΙΑ

Όλα κυλούσαν και πάλι όμορφα, μέχρι που μια ανακοίνωση ήρθε να φέρει αναστάτωση στη Σταφάνια. Ίσως κάποιιοι ακόμα να θυμούνται την Νελιέδ και την Άρτημης, τις δύο παρουσίες, που σκοπό είχαν να δείχνουν μονοπάτια και να προστατεύουν τους Απιάδι. Μια από αυτές, η Νελιέδ, είχε σκοπό να φύγει, για ένα μακρινό ταξίδι. Η ανησυχία και η απογοήτευση είχε ζωγραφιστεί στα μικροσκοπικά πρόσωπά τους και τα ματάκια τους λαμπίριζαν σαν τα άστρα στον τεράστιο βραδινό ουρανό. Στράφηκαν όλοι προς την Άρτημης προσπαθώντας να καταλάβουν γιατί η Νελιέδ πήρε μια τέτοια απόφαση. Και αυτή τους καθισύχασε λέγοντάς τους πως πηγαίνει να ανακαλύψει νέες εμπειρίες και πως θα επιστρέψει πολύ γρήγορα. Τόσο γρήγορα, που σχεδόν κανείς δεν θα αντιλαμβανόταν την απουσία της.

Εκείνο το βράδυ, μόλις η Νελιέδ παραδόθηκε στο όνειρο, οι Απιάδι περπάτησαν στον δρόμο του ολόγιου φεγγαριού για να σκεφτούν. Και πήγαν και βρήκαν την Άρτημης για να την ενημερώσουν για τις αποφάσεις και τα σχέδιά τους. Όλοι μιλούσαν με ψίθυρους, όπως διδάχτηκαν από την όμορφη κυρία, γιατί όλα έπρεπε να γίνουν μυστικά και αθόρυβα. Αγαπούσαν την Νελιέδ, και ήθελαν να πάρει μαζί της στο ταξίδι της κάτι για να της θυμίζει την Ουκοσιμπαέρα, καθώς επίσης και συμβουλές για να προστατεύεται, αλλά και για να περάσει καλά.

Δούλευαν ολόκληρο εκείνο το βράδυ στηριζόμενοι τώρα περισσότερο στις δυνάμεις τις δικές τους και των συν(δ)ενοίκων τους, μιας και μαζί τους βρισκόταν μονάχα η Άρτημης. Και με τις πρώτες ακτίνες του ηλίου, μαζεύτηκαν όλοι γύρω από την Νελιέδ και την ξύπνησαν με το εξής τραγούδι:

*“Όπου κι αν πας και ότι κι αν δεις
Μην ξεχάσεις για μας λιγάκι να νοιαστείς
Εφόδια σου ετοιμάσαμε πολλά
Να είσαι ασφαλής και να περνάς καλά”*

Ήταν το πιο υπέροχο ξύπνημα, και φορτωμένη με αγάπη ξεκίνησε το ταξίδι της γλυκοφιλώντας τα μικρά της «τερατάκια» όπως τα αποκαλούσε.

Μόλις έφτασε στον προορισμό της, ξεκίνησε την αναζήτηση, φροντίζοντας να ενημερώσει αυτούς που την νοιάζονταν. Μα, όσο έλειπε, στην Ουκοσιμπαέρα φύτεψε ένα δέντρο που ποτέ μα ποτέ δεν άνθισε. Όλοι απορούσαν, πως είναι δυνατόν να μεγαλώνει αλλά ποτέ του να μην ανθίζει. Και όταν ήρθε η μέρα της επιστροφής της Νελιέδ, φάνηκε ένα κατάλευκο άνθος ψηλά πάνω στο δέντρο. Τότε όλοι συμφώνησαν πως η Νελιέδ είναι αυτή που έφερε την Άνοιξη στην Σταφάνια, και ακούγεται ότι η αλήθεια είναι πως η απουσία της οφειλόταν σε αυτήν την αναζήτηση.

(8) ΠΡΙΝ ΤΟ ΤΕΛΟΣ

Με τον ερχομό της άνοιξης, όπως η φύση ήταν σε έξαρση, έτσι και η δημιουργικότητα των Απιάδι. Γνώριζαν όμως πως το τέλος ήταν κοντά και αυτό που πραγματικά ήθελαν ήταν να αφήσουν κάτι όμορφο στον κόσμο αυτό που τους φιλοξενούσε.

Τα χεράκια τους δεν σταματούσαν να χτίζουν και να λαξεύουν, να καταστρέφουν και να χτίζουν από την αρχή με ένα μαλακό και εύπλαστο υλικό που έμαθαν να φτιάχνουν χρησιμοποιώντας υλικά που έβρισκαν στη Σταφάνια.

Μα σαν κατάλαβαν πως αυτό δεν είναι αρκετό, στράφηκαν σε άλλη τέχνη, την τέχνη του να μοιράζεις όλα τα όμορφα συναισθήματα σε ένα πιάτο φαγητό. Αυτό ήταν το νόημα όλων όσων έγιναν, και αυτό ήταν τελικά που θα αφήνανε πίσω τους.

Δεν είχαν καταλάβει, όμως, πως θα το κουβαλούσαν για πάντα μέσα στην ψυχή τους, όσα χρόνια και αν περνούσαν.

(9) ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΟΥ ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΥ

“Τι απογοήτευση και λύπη τρομερή
Που αυτή η εποχή θα πρέπει να διακοπεί
Τώρα που όλοι είχαν πάρει φόρα
Και δημιουργούσαν νέους κόσμους κάθε μια ώρα
Μα όπως ειπώθηκε και στην αρχή
Αυτές οι περιπέτειες θα τους άλλαζαν τη ζωή
Γιατί μέσα από πράγματα καθημερινά
Όλα πλέον τα βλέπουν διαφορετικά
Έμαθαν να συναναστρέφονται, να μοιράζονται
Να δέχονται, να δίνουν και να νοιάζονται.
Να σέβονται όλα αυτά τα ιερά
Κάποιοι που δεν ήταν τίποτα άλλο από απλά παιδιά.
Και η Νελιέδ με τη Άρτημης που ήταν πάντοτε μεταξύ τους
αγαπημένες
Παρακολουθούσαν το τέλος χαρούμενες και συγκινημένες.
Πόσο η δύναμη του κοινού μπορεί να δημιουργήσει
Νεους κόσμους, και το πραγματικό διαφορετικά να ζήσει.”

*Πόσο ο πόνος ειν' γλυκός, πικροκαραμελένος,
να λυπηθεί κανείς ή να χαρεί σαν νιώθει ευλογημένος;*

*“Κάθε τι το ωραίο λένε πως τελειώνει,
μα σαν η θύμηση ειν' γλυκιά παντοτινά ριζώνει”*